

INHOUD

11
De grote dierenrace
CHINA

23
De trouwe kraanvogel
JAPAN

35
Hoe een arme
bediende rijk werd
ZUID-KOREA

49
Waarom de waterbuffel
alleen gras eet
VIETNAM

57
De vrouw op de maan
CHINA

69
Het zwaard in de
staart van de draak
JAPAN

81
De vrouw die
de wind mee had
ZUID-KOREA

91
De duizend
vissen van goud
VIETNAM

109
Nezha en de zoon
van de drakenkoning
CHINA

123
De brug van eksters
JAPAN

135
De ruil van
de zakken rijst
ZUID-KOREA

145
De legende van de
kleverige rijstcakejes
VIETNAM

De grote dierenrace

CHINA

*L*ang, lang geleden, heel ver
boven ons, was een kleine
man de baas van de hemel.
Hij werd door iedereen de
Jadekeizer genoemd. Dag in, dag uit zat
hij op zijn hoge troon en keek uit over
de hemel.

‘Je bent ook de baas van de aarde,
hoor,’ zei zijn vrouw, de Keizerin van
het Westen, elke dag tegen hem.

Maar de Jadekeizer had het te druk met het regeren van de hemel om zich ook nog eens met de aarde te bemoeien. Elke dag gebeurde er wel wat daarboven. En elke dag wuifde de Jadekeizer de woorden van zijn vrouw weg.

Dat ging zo heel lang door, dag na dag na dag, tot de Jadekeizer op een ochtend vroeg: 'In welke tijd leven we eigenlijk?' Op die vraag kon de keizerin geen antwoord geven: elke dag leek hetzelfde. Daar moest een oplossing voor worden gevonden.

'Waarom deel je de tijd niet op in jaren?' stelde de pientere vrouw voor. 'Je kunt de jaren dan bijvoorbeeld vernoemen naar dieren, zodat we weten in welke periode we zitten.'

Dat vond de Jadekeizer een goed idee. Alleen was er één probleem: hij kende helemaal geen dieren. De keizer was namelijk nog nooit op de aarde geweest, en in de hemel had je geen dieren. Dat kon beter! Daarom bedacht hij een wedstrijd. Of eigenlijk was het een wedloop, een race voor dieren. Hij daalde af naar zijn paleis op aarde en begon meteen met de organisatie.

Om de dieren op de hoogte te brengen liet hij over de hele aarde een boodschap rondbrengen: de eerste twaalf dieren die bij hem voor de troon zouden verschijnen, waren de winnaars. Op volgorde van binnenkomst zou aan hen een jaar worden opgedragen. In totaal twaalf jaren dus. Zo leer ik meteen ook de dieren kennen, dacht de keizer bij zichzelf.

De boodschap van de keizer bereikte al snel twee beste vrienden, Kat en Rat. De race zou de volgende ochtend beginnen.

'Mi-jauw. Wat een uitdaging!' zei Kat loom. Hij lag languit op de vloer en gaapte.

'We moeten erheen, Kat!' piepte Rat, terwijl hij opgewonden heen

en weer rende. 'Maar hoe gaan we dat doen? Hoe kunnen we de Grote Wilde Rivier oversteken?'

'Dat zien we morgen dan wel weer,' zei Kat, en hij rekte zich nog eens lekker uit.

Ze spraken af dat ze de volgende dag samen naar de Jadekeizer zouden vertrekken.

De volgende ochtend werd Rat als eerste wakker. Het was pas vijf uur! Veel te vroeg! Hij zag dat Kat zich nog een keer omdraaide in zijn slaap en dacht: ik ga alvast vooruit. Kat is sneller, hij haalt mij wel in. Dan kan ik alvast nadenken over de manier waarop we de Grote Wilde Rivier kunnen oversteken. En daaruit blijkt dat Rat misschien niet de snelste, maar wel de slimste van de twee was.

Hij stond op en rende op zijn kleine pootjes door de donkere bossen en de bedauwde groene weiden, in de richting van het paleis. In de verte zag Rat de Grote Wilde Rivier al opdoemen.

Maar hij was niet alleen: daar was Os, klaar om in het wild kolkende water te stappen en over te steken. Os was het gewend om met zijn poten in het water van de rijstvelden te staan, dus die vond het geen probleem.

Rat dacht snel na, want Kat was er nog niet.

‘Goedemorgen, Os! Kat en ik kunnen in deze woeste wateren niet zwemmen. Zou je ons willen helpen?’

‘Ja, hoor!’ antwoordde de lieve Os met zachte stem. Hij was zoals altijd te aardig voor deze wereld.

Rat sprong op de rug van Os, die langzaam het water instapte.

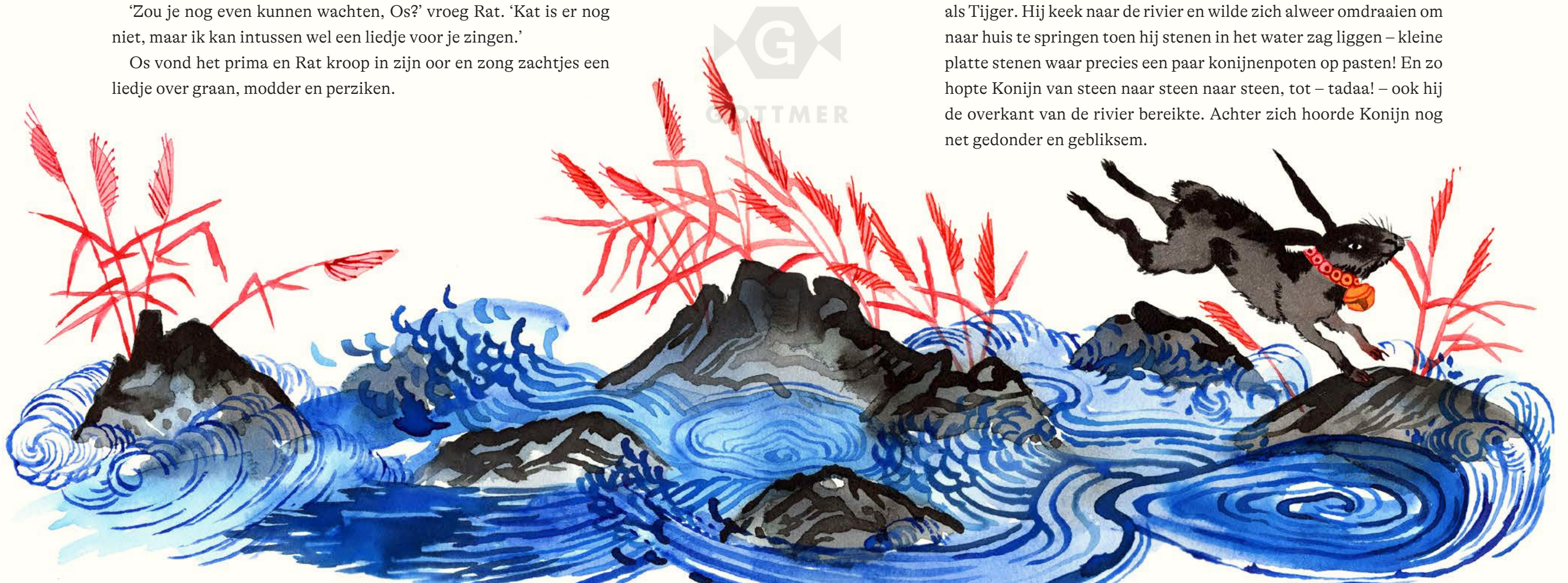
‘Zou je nog even kunnen wachten, Os?’ vroeg Rat. ‘Kat is er nog niet, maar ik kan intussen wel een liedje voor je zingen.’

Os vond het prima en Rat kroop in zijn oor en zong zachtjes een liedje over graan, modder en perziken.

Ineens hoorden zij geritsel tussen de bosjes naast de rivier.
Wwwrrrrraaaaaaaaaaaaaab! Uit het groen sprong een gestreepte
 tijger tevoorschijn. Ze snelde naar voren en liet haar scherpe tanden
 zien. *Grrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr!*

Van schrik sprong de sterke Os het water in en waadde snel de rivier over, met Rat nog steeds in zijn oor. Rat keek gauw even om, maar zag Kat nergens. Hij moest zijn beste vriend dus wel achterlaten. Tijger stak heel voorzichtig één voorpoot in het water. Wat was de rivier wild! Het kostte haar heel veel moeite om door de kolkende golven heen te zwemmen, maar uiteindelijk kwam ook zij bij de overkant aan.

Toen kwam Konijn aan huppelen. Hij was snel, maar lang niet zo sterk als Tijger. Hij keek naar de rivier en wilde zich alweer omdraaien om naar huis te springen toen hij stenen in het water zag liggen – kleine platte stenen waar precies een paar konijnenpoten op pasten! En zo hopte Konijn van steen naar steen naar steen, tot – tadaa! – ook hij de overkant van de rivier bereikte. Achter zich hoorde Konijn nog net gedonder en gebliksem.

'Bèèèh! Laten we een vlot bouwen!'

Het was Draak! Zij was óók onderweg naar de Jadekeizer, maar zij hoefde de rivier helemaal niet over te steken, want ze scheerde door de lucht. Haar mooie lange lijf slingerde en kronkelde door de wolken. Uit haar bek hing een grote rode tong.

Beneden zich zag Draak de kleine gedaanten van Os, Tijger en Konijn in rap tempo in de richting van het paleis rennen. Ze wilde er net achteraan vliegen, toen ze onder zich stemmen hoorde.

Het waren de dorpelingen, die Draak in de lucht zagen vliegen. Ze jammerden: 'O, Draak. Help ons met de oogst. We dromen al maanden van rijpe graankorrels, maar de regen komt maar niet!'

Draak kon niet anders dan zich omdraaien en teruggaan. Ze vloog een paar rondjes boven het dorp en de akkers en zwaaide daarbij met haar pluimige drakenstaart. En ja hoor, het begon te regenen, en niet zo weinig ook. De mensen juichten! En Draak kon weer verder met de race.

De regen, die de mensen zo blij gemaakt had, zorgde er wel voor dat Paard veel langzamer vooruitkwam dan hij wilde. Hij stond even stil aan de oever van de rivier en merkte door al dat water boven en onder hem niet dat Slang zich in zijn voorste linkerhoef verstopte! Slang lifte dus stiekem mee met Paard, de Grote Wilde Rivier over. Wat best wel slim was.

Toen kwam een trio vrienden bij de rivier. Het waren Geit, Aap en Haan. Ze hadden samen gereisd en ze zouden ook samen de rivier oversteken.

'Bèèèh! Laten we een vlot bouwen!' mekkerde Geit.

'Ik maak de peddels!' zei Aap.

'Ik pik alle wier en plantjes uit de weg!' zei Haan.

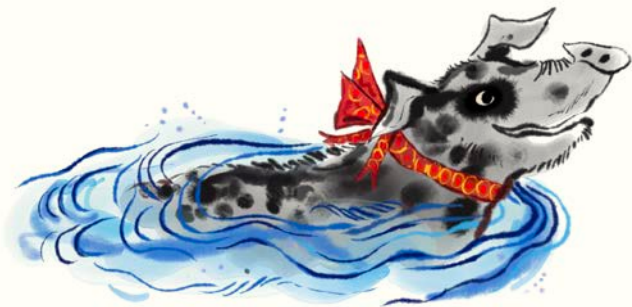
En daar gingen ze, op hun vlot. Aap peddelde, Geit stuurde en Haan maakte de weg vrij. Met z'n drieën kwamen ze veilig aan de overkant.

Intussen verscheen tussen de struiken het snuitje van Hond. Woef! Ze sprong in het rond, vrolijk als altijd. Ze was eigenlijk een van de snelste dieren en ook de beste zwemmer. Maar Hond was zo onbezorgd en speels, dat ze onderweg steeds werd afgeleid. Nu eens zat ze een vlinder achterna en dan weer speelde ze met de dorpelingen in de regen. Maar zelfs Hond bereikte uiteindelijk de overkant van de Grote Wilde Rivier.

Heb je meegeteld? Waren het er al twaalf? O nee, blijkbaar niet. In de verte klonk: knor, knor, knor! Het was Varken, het allerlaatste dier! Hij waggelde op zijn korte pootjes vooruit. Varken was altijd al ietsje langzamer geweest, en hij hield bovendien zoveel van eten, dat hij onderweg heel vaak was gestopt. Gelukkig had hij wel heel sterke poten, dus ook hij kwam veilig aan de overkant aan.

In zijn paleis wachtten de Jadekeizer en de Keizerin van het Westen intussen ongeduldig op de dieren. En jawel! In de verte kwam een eerste forse gedaante aan stampen.

‘Dat is Os!’ legde de keizerin aan de keizer uit. Os stond al bijna voor de troon, toen er plots iets uit zijn oor sprong.

‘Dat is Rat!’ zei de keizerin, terwijl Rat als eerste over de eindstreep rende.

Na Rat en Os volgden de stoere Tijger, het Konijn, en daarachter landde de sierlijke Draak.

De keizer zag dat Paard in de verte steigerde. Dat kwam door Slang, die eindelijk uit de hoef van Paard was gekropen, en hem heel erg had laten schrikken. ‘Ik ben er ook!’ riep Slang.

Slang ging als zesde de finish over, gevolgd door het geschrokken Paard.

De drie vrienden Geit, Aap en Haan volgden daarna. En de vrolijke Hond finishte als elfde.

Als allerlaatste kwam Varken aan, onder luid geklap en gejoel van de rest. Woef! Ssst! Grom! Piep! Bries! Boe!

De Jadekeizer leerde zo twaalf dieren kennen, ieder met hun eigen karakter en slimmigheden. En als beloning voor het halen van het einddoel werd naar elk van hen een jaar vernoemd. Dat gebeurde in de volgorde van hun binnenkomst. En Kat, zul je denken? Die lag nog heerlijk te soezen. Hij vond het wel prima allemaal en draaide zich nog eens een keer om. *Mi-jauw*.

In welk dierenjaar ben jij geboren?

De trouwe kraanvogel

JAPAN

Lang, lang geleden, in een land hier ver vandaan, was er eens een jonge boswachter. Die boswachter leefde een simpel leven. Elke dag trok ze door de bossen om de planten en bomen te verzorgen. Dat had ze geleerd van haar moeder, die ook boswachter was geweest. Ook hielp de boswachter alle zieke en gewonde dieren die ze tegenkwam, en dat waren er best veel, want in die bossen liepen heel wat gemene stropers rond die stiekem dieren doodmaakten of verwondden.

GOTTMER

